

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τῆς Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίθας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ : Ἔτησια ὀρ. 7.— Ἔτησια φρ. χρ. 8.— Ἐξάμηνος 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50 Τρίμηνος 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40 Διουνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΑΙΕΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15. ΦΥΛΑΚΑ ΠΑΡΑΔΙΑ : Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.] ΓΡΑΦΕΡΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον
Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος	Ἐν Ἀθήναις. 3 Σεπτεμβρίου 1905	Ἔτος 27ον — Ἄριθ. 40

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΔΟΚΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια.)

Θα ἴδωμεν παρακάτω πῶς τὸ κίνημα ἐκεῖνο τῆς εὐσπλαγγίας, τὸ τόσον ἐπικίνδυνον διὰ τὸν Φραγκίσκον, ἐφάνη χρησιμώτατον διὰ τὴ συμφέροντά του καὶ τὸν ἐβοήθησε σηματοκινῶντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ...

Ἄμα ἐρθασεν εἰς τὸ σπίτι τῆς, ἡ κυρία Φέχτελ ἔβαλεν ἀμέσως τὰ δύο παιδάκια νὰ πλαγιάσουν εἰς τὸ μεγάλο τῆς κρεβάτι, καὶ ἀπλωσε τὰ ρούχων νὰ στεγνώσουν ἐμπρὸς εἰς τὴν φωτιάν τῆς κουζίνας!

Καθὼς ἐπῆγαινε κ' ἤρχετο ἡ καλὴ ἐκεῖνη γυναίκα, ἐξεστράμην ὕβρεις καὶ κατάρας ἐναντίον τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τῆς Δεναίν.

— Ἄ! τοὺς ἐλεεινοὺς! ἐφώνησε δὲν τοὺς φτάνει πού μας μεταχειρίζονται χειρότερα κ' ἀπὸ σκλάβους! πού μας καλοκάθησαν σὰν νοικοκύρηδες στὸν τόπο μας καὶ πίνουν τὴν πύρα μας καὶ τὸ ραλί μας χωρὶς νὰ πληρῶνουν πεντάρη! πού μας ληστεύουν, μᾶς ἀρπάζουν καὶ μας γδύνουν τὰ σπίτια μας! Νὰ τοὺς τώρα, πού τὸ βρῆξαν διασκεδάσι νὰ μας πύγουν τὰ καίμενα τὰ μικρά μας! Ἄν δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι ἐδῶ, ὁ Γιωργάκης μου τώρα θὰ ἦταν χαμένος!... Ἄχ! ληστές, σκυλιά, κακούργοι! Πότε ἐπὶ τέλους οἱ Γάλλοι θὰ μας γλυτώσουν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ξένη λέπρα!

Ἄμα ἤκουσε αὐτὰ τὰ παράπονα καὶ τὰς ὕβρεις, ἠσθάνθη ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ὅτι ἀνεκουφίσθη ἡ καρδοῦλα του ἀπὸ μιαν μεγάλην ἀνησυχίαν διότι ἔως τότε, ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ζεσταμένος καὶ ξεκουρασμένος, ἔπρεπε νὰ εἰπῇ πῶς ἦτο.

Ἀφοῦ ὁμως ἡ κυρία Φέχτελ ἀπέδει-

κνύετο τώρα τόσον καλὴ πατριῶτις, τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα ἦτο νὰ φανερωθῇ εἰς αὐτὴν βεβαίως αὐτὴ ἡ καλὴ γυναίκα, τῆς ὁποίας εἶχε σώσῃ τὸν υἱὸν καὶ παρεσκευάσει τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς πατρίδος τῆς, θὰ τοῦ ἦτο καθ' ὅλα ἀφωσιωμένη.

Ἐπήδησε λοιπὸν ὁ Φραγκίσκος ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ, καθὼς ἐφοροῦσε τὰ ρούχων του καλὰ στεγνωμένα καὶ ζεστά-ζεστά, ἐβήγησεν εἰς τὴν οἰκοδομοκτινὴν πῶς εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὴν Δεναίν.

Αὐτὴ ἐφάνη μὲν τρομαγμένη ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἀπὸ θαυμάσιον συγχρότως.

Μόλις ἐσυμφώνησαν αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ θύρα ἐκρούσθη δυνατὰ.

Ἡ κυρία Φέχτελ ἔρριπεν ἕνα βλέμμα ἀπὸ τὸ γυαλί τοῦ παραθύρου κ' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

— Θεέ μου φύλαγε! ἐψιθύρισε, εἶνε πάλιν αὐτὸς ὁ ἐλεεινὸς ὁ Ἑγγλέζος, καὶ σὲ τί κατάστασιν, Παναγία μου!

Ἄμα εἶδε τὸν ἀνθρωπὸν που ἔκρουσεν, ὁ Φραγκίσκος, τοῦ ὁποίου ὄλαϊ αἱ ἀνησυχίαι ἐγεννήθησαν ἐκ νέου, ἐκρύφθη ὅσον καλλίτερα ἤμποροῦσε πίσω ἀπὸ ἕνα ὑψηλὸν ἄρολόγι, τὸ ὁποῖον ἔρριπτε εἰς

* Ἐφερε τρία ποτήρια καὶ ἕνα πῆλινο κανάτι. (Σελ. 314, στήλ. α'.)

Ἄ! ἐνοεῖται πῶς θὰ ἐβοηθοῦσε τὸν Φραγκίσκον νὰ κρυφθῇ! ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἔλεγε πῶς ὁ Φραγκίσκος ἦταν ἐξάδελφος τοῦ γυόκα τῆς, νεοφερμένος εἰς τὴν Δεναίν. Ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς τῆς συγγενείας, ὁ Φραγκίσκος θὰ ἤμποροῦσε νὰ πηγαίνετο ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ φρούριον, καὶ, ἐνῶ θὰ ἔκαμνε τάχα πῶς ἐμάγκαιε μαζί μὲ τὰ μαγκοπαῖδα τοῦ τόπου, θὰ ἐκύτταζε τὰ στρατεύματα, τὰς πυροβολαρχίας, τὰς ἀμάξας τῶν πολεμοφόδιων, καὶ θὰ κατέστρεφε τὸν ἀκριβῆ ὑπολογισμόν των.

τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου σκιάν κολλῶ βοηθητικὴν διὰ τὰ σχέδια τοῦ μικροῦ.

Ὁ Ἑγγλέζος, τὸν ὁποῖον ἀγγέγειλεν ἡ κυρία Φέχτελ, ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν Φραγκίσκον: ἦτο ὁ λόρδος!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὅπου, χάρις εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ Ἀρδῶν, ὁ Φραγκίσκος ἐδρίσκει τὸ μῦθον νὰ ἐκτελέσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν ἐπιτολήν του.

Ὁ ἐμπιστος ἀξιωματικὸς τοῦ δουκὸς τῆς

ένα κομματάκι απ' την ούρα! Τίποτε άλλο δεν μένει πιά από την Ψιφίκα! Η Αννούλα βάζει τα κλάμματα. Τρέχει ή νταντά της και ή Αννούλα της ιστορεί το δυστύχημα. Η νταντά φωνάζει:

— Ο ποντικός την έφαγε! Ποντικός να φάγη γάτα; Καλέ ο κόσμος αναποδογύρησε! Θα σας το εξηγήσω εγώ: Η γάτα της Αννούλας ήταν από ζάχαρη! ... ΑΚΑΚΙΑ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΓ'

Από τες φωλιές τους, από τες μονιές τους, από τες σπηλιές τους, έβγῆκαν όλα τα θηρία και τα αγρίμια και τα πουλιά, κυνηγημένα από τους σκύλους και από τους υπηρέτες με τα κοντόξυλα.

Ίδετε πώς έγέμισε ο κάμπος! Νομίζει κανείς ότι ήλθαν

να κόμουν και αυτά παρέλασι εμπρός εις τον Βασιλέα, να συμπληρώσουν τη βοσιλική πομπή. Κυνηγι μιά φορά!

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής είνε κατενθουσιασμένος.

Αδειάζει όλοένα τες καραμπίνες του του γέμιζει ο Αρχικυνηγός, (βλέπετε κεί πάνω τους κάρπνους;) και οι τουφεκιές πέφτουν τόσο πυκνές, που βέβαια ο κάμπος οε λίγο θα γεμίση πτώματα.

Τα ζώα περνούν ήσυχα-ήσυχα. Οι πίθηκοι μάλιστα έχουν όρεξι να κάμνουν και τα συνειθισμένα τους άστεϊα. Κανένας φόνος, καμμιά λαθωματιά, κανένα πένθος, καμμιά τρομάρα εις το κοπάδι των ζώων. Θα έλεγε κανείς πως διασκεδάζουν με τους κρότους. Και περνούν όλα οε και άβλαβή.

Μά τί συμβαίνει; Μην είνε μαγευμένα τα ζώα του βασιλείου εκείνου και δεν τα πιάνει φωτιά; ή μήπως ο Βασιλεύς εξέχασε τη σκοπεβολή του και πυροβολεί στον άερα;

Διάβολε! μέσα σ' εκείνο το σωρό και ο πιό άδέλιος κυνηγός θα μπορούσε να σκοτώση.

Κάτι άλλο λοιπόν θα συμβαίνει.

(Έκτεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

— Έμαθες επί τέλους το τελευταίο μέρος του λόγου, που βγάξεις εις βάρος των κυριών που τυραννούν τες όηκρίτριές των; — ήρώτησε τουλάχιστον δια δεκάτην φοράν ο Πετρογιάννης την άδελφήν του.

— Το ξέρω καλλίτερα παρά απ' έξω, εις το τέλος! τῷ απήντησεν εκείνη πεισιμωμένη, διότι ο άδελφός της έφάνη πως δεν είχε πολλήν πεισθήσιν της εις την ικανότητά της.

— Με φοβίζεις, Μαργαρώ, με την άροβίαν σου. Η Γρατσιέλλα λέγει ότι ποτέ της δεν έβγῆκε εις την σκηνήν, χωρίς να την πιάση ρίγος. Και σὺ εχεις ένα θάρρος!

— Έξέχασες πῶς εβάλαμε στοίχημα δυο πεντάρες; εῖπεν εκείνη αντί άλλης άπαντήσεως. Λοιπόν αι δυο πεντάρες είνε δικές μου. Μου φαίνεται πῶς τες άκούω να βροντούν μέσα στην τσέπη της δούλης σας Φραντζεσκούλας, κύριε Πητερ-Τζών! — έπρόσθεσε καθώς του έκαμνε μίαν ύπόκλιση.

Ο Πετρογιάννης εῖδεν ότι δεν θα κατώρθουε τίποτε, εκτός πλέον αν έπαρακαλοῦσε όλους τους άγιους του Παραδείσου να βοηθήσουν δια να μην τα χάση ή ύπηρέτρια της κυρίας Κυρατσάκη, την στιγμήν που θα την εμάλλονεν ή κυρά της.

Η ώρα ήτο εῖς το βράδυ, και ή «πρώτη» της Κυρίας Κυρατσάκη έπρόκειτο να δοθῆ εις τας δικῶ.

Η Γρατσιέλλα εῖχεν άποφασισή και διατάξη να ενδουθῶν οι τρεις ήθοποιοί μέσα εις το ιδιόν της δωμάτιον, δια να βοηθῆ ο ένας τον άλλον. Εῖχε στήσῃ το κρεβάτάκι της, και εῖχεν άπλώσῃ επάνω τα διάφορα φορέματα που θα έβαζεν ως ήκπεύτρια, ως χορευτρια και τέλος ως κυρία Κυρατσάκη. «Όλα ήσαν έτοιμα. Αἱ τοιχοκολλησεις εῖχεν τοποθετηθῆ επάνω εις ξύλινες τάβλες, που εφωτίζοντο με λάμπες και εῖχαν στηθῆ εις τα καταφανέστερα μέρη. Εἰς την πρόσφιν του θεάτρου ήτο σειρά ολόκληρος από τέτοια πράγματα. Ο Γέρος εκτυπούσε το μεγάλο του τύμπανον, και ο Μαθιός με τον Μουρμούρη έκαμναν τούμπες και άστεϊα δια να φέρουν τον κόσμον.

Ητο καιρός πλέον να έτοιμασθῶν ή Ρίτα έκαμε την καμαριέραν της Γρατσιέλλας, και ή Γρατσιέλλα ανταπέδωσε τα ίσα εις την Ρίταν. Ο Πετρογιάννης, ο όποιος εῖχε στολισθῆ πολυ γρήγορα, εῖδεν μίαν καρφίτσαν εις την μίαν, εφώτιζε την άλλην με την λάμπαν. Δεν ήτο μικρό πράγμα, εως που να τελετωσῇ ο στολισμός αυτών των δυο δεσποινίδων.

Τέλος, ήκούσθη το κουδούν των παρασκηνίων, και ή Γρατσιέλλα έφυγε σαν άστραπή! διότι, πριν εισέλθῃ εις την σκηνήν, εῖχεν ένα σωρό γυμνάσματα και χορούς να κάμη εις την εξέδραν, ως προδόπιον των ακροασιών, τες όποιας θα έκαμνεν έπειτα μέσα.

Ενῶ έπρόκειτο ν' ανοίξῃ ή αὐλαία και έπαραμέναν πλέον και οι τρεις εις τα παρασκηνία την επίσημον στιγμήν, ήκουσαν εις την σκιαν την φωνήν του Γέρου, και αυτός εῖταινεν εις την έγγονήν του ένα φλυτζάνι γεμάτο:

— Έλα, Γρατσιέλλα μου, ρούφηξέ το για να εχῃς δύναμι και να τα λες στοργυλά.

Και, επειδή ή Γρατσιέλλα ήρνετο: — Εῖρεϊς, καλέ μου Γέρο, πῶς δεν μ' άρέσουνε εμένα να πίνω τόσο δυνατά πράγματα.

— Εγὼ τον έβρασα, αγάπη μου. Και είνε στην έντέλεια. Έλα, ρούφα τον, στην υγεία μου!

— Αφού είνε έτσι, στην υγεία σου!

Και ή Γρατσιέλλα εκατέβασε μονορούφι το φλυτζάνι του δυναμωτικού καφφέ, τον όποιον της εφερνε ο παππούς της.

— Θα σας φέρω σὲ λιγάκι και τον δικό σας, παιδάκια μου, εῖπε τότε αυτός εις τα δυο άδελφια... Τώρα όμως, σιωπή... αρχίζει ή παράστασις.

Η Γρατσιέλλα επέτυχε θαυμάσια. Ητο ζωηρά, πεταχτή, επιτηδεία, και πρό πάντων «χαριτωμένη». Την εχειροκρότησαν και την έκαμαν να επαναλάβῃ δις και τρις τα μέρη της εχι μόνον οι θεαταί αλλά και οι ήθοποιοί! διότι εῖχε τους εγχαθέτους της εις την σκηνήν, και μεταξύ αυτών πρώτη και καλλίτερη ήτο ή Μαργαρώ, ή όποια εῖδεν το σύνθημα των χειροκροτήσεων.

Κατόπιν ή αὐλαία έπεσε, και πάλιν ήνοιξε δια την κυρίως παράστασιν. Η Γρατσιέλλα ήσθάνθη τότε ότι εβάρυνεν επάνω της όλη ή ευθύνη.

«Φθάνει να μη ροβηθῶν οι καινούριοι μας! εσκέπτετο φθάνει να μείνη ευχαριστημένος ο κόσμος καθώς και να μείνουν ευχαριστημένοι ο Μουρμούρης και οι Βερτράνδοι!»

Δια να πάρῃ θάρρος μόνη της, έκαμεν όσον ήμπορούσε πῶς άγρια και άστρηρά το μέρος της Κυρίας Κυρατσάκη. Τα λόγια της ήσαν άπότομα, ο τόνος της ερητάτος, το βλέμμα της κακό και ή χειρονομία της χειρότερα. Και αυτό έκαμνε καταφανέστεραν την αντίθεσιν των χαρακτήρων της κυρίας και του κυρ Πητερ-Τζών, ο όποιος εφάνετο τόσο μαλακός, τόσο ήμερος.

Ο Πητερ-Τζών απήγγελλεν εύσυνείδητα το μέρος του ήθελε να το χρωματίξῃ ακόμη καλλίτερα! αλλά, χωρίς να το θέλῃ, δεν εσυλλογιζετο παρά ένα πράγμα: αν εβλεπε την Μαργαρώ να τα χάνῃ, ήθελε να προφθάσῃ και να της σφουρίξῃ τα λόγια της. Δι' αυτό εῖχε μάθη καλά απ' έξω, εχι μόνον το δικό του αλλά και το δικό της μέρος. Η Φραντζεσκούλα όμως δεν τα εσάστίζεν. Η άσθηρότης της Κυρίας Κυρατσάκη εῖδεν εις τας άπαντήσεις της ύπηρέτριας της ειλικρινέστερον τόνον, και τα λόγια της επήγαιναν « ένα σου κ' ένα μου!»

Και όταν εῖπε, με σφιγμένη την γροθιά της: « Αχ! και να μπορούσαν τα δουλικά μιά μέρα το χρόνο μόναχα να προτάζουν τους άφεντάδες! ».

« Δοκίμει την άκραν της ποδιάς της και ακουπίζει τα δάκρυά της. » (Σελ. 300, στήλ. γ')

Φθάνει εις την περισημον περικοπήν, την δύσκολον, την όποιαν εῖχε το πείσμα να μη θέλῃ να μάθη καλά απ' έξω. Ο Πητερ-Τζών τρέμει όλος. Πῶς θα τα δγάλη πέρα ή άδελφή του;

Αλλά αυτή λέγει... όλο και λέγει... Μάλιστα ο άδελφός της δεν εμπορεί πλέον να την παρακολουθῃ. Και φυσικά... διότι αυτή δεν λέγει πλέον το κείμενον του μέρους της. Έχασε την σειράν μίαν στιγμήν, και από τότε λέγει, ότι της εῖλη στο μυαλό προθέτει λέξεις, επινοεί ιδιόκτας της φράσεις. Η Μαργαρώ επήρε δρόμο! Η κακία της κυράς της την παρακινεί να λέγῃ λόγια και να κάμη χειρονομίας, τας όποιας δεν εχει μάθη φαντάζεται ότι είνε το θύμα της Σταμάτας ακόμη, και αυτό της αποσπάζει δάκρυα, αληθινά δάκρυα πόνου και συγκινήσεως.

Ζητεί το μανδύλι της δια να τα σκουπίσῃ... Αλλά ή Μαργαρώ δεν εχει μανδύλι. Τότε, επάνω εις την σκηνήν, σχεδόν στεφανωμένη με την αὐλαίαν ή όποια καταβαίνει, ή Φραντζεσκούλα της κωμωδίας αρπάξει την άκραν της ποδιάς της και σκουπίζει με αυτήν τα δάκρυά της, που είνε έτοιμα να τρέξουν... «Ευῆ σου, Φραντζεσκούλα! Ευῆ σου, Φραντζεσκούλα!» εφώναζαν οι θεαταί. «Κάτω αι κυράτσες και Κυρατσάκινες!» ελεγον οι άλλοι.

Και όλοι εχειροκροτούσαν μανιωδώς...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΙ

Η επιτυχία της Μαργαρώς εῖχεν υπερβῆ πάσαν προσδοκίαν.

— Εῖρεϊς πῶς εῖπαθῃν άπόψε στο ταμειόν; ήρώτησε τον άδελφόν της την τετάρτην επέραν της παραστάσεως.

— Όχι. — Να σου το πῶ εγὼ. Τρεις φορές περισσότερα παρά στην πρώτη. Και ή εισηραξίς δυο πάσι και μεγαλβνει. Γι' αυτό οι Μουρμούρηδες και οι Βερτράνδοι δεν λένε πια πῶς θα μας διώξουν.

— Λένε τουλάχιστον να μας «αυξήσουν»; ήρώτησεν ο Πετρογιάννης.

— Όπωςδηποτε δεν εμπορούν να μας «ελαττώσουν», αφού δέν μας δίνουν τίποτε.

— Κι' ακόμη χειρότερα... εῖρεϊς

Προμήθεα Ασωμάτων, Κόρη του Αἰός καὶ Προσδῶνα τῆς Μήλον — ἡ Εὐάνδρος **Ἡπειρος** μετὰ τὴν **Νηρηίδα τῶν Ἀργείων καὶ Τραγυῖο Κρόνον** — Ἄνθισαν ὁ Καρχηρόνιος μετὰ τὴν **Αναγνώσαν** **Ἡός, Δείον τῆς Ἐσημον, Ὀχρόν Ἀμάραντον, Ἀρχιζάνιον καὶ Ἄστρον Αἰθρίας Νυκτός** — ἡ **Ομηλόδης Ψυχή** μετὰ τὴν **Φίλην τῶν Ζφών, Ἀρχιζάνιον καὶ Ἀθώαν Καρδίαν, Ἀτυχῆ Ὀνειροπόλον καὶ Χρυσόστέρουον Ὀνειρον** — ἡ **Νηρηίς** τοῦ Πηρηνοῦ μετὰ τὸν **Κολυμβητὴν τοῦ Καρτείου, Δοκίμοσαν τῶν Σαλώνων, Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου, Καταρσίαν καὶ Κυματίζουσαν Σμυαίαν** — ἡ **Θαή τῆς Ἐλαιῶς** μετὰ τὴν **Φίλην τῶν Ζφών, Δικέφαλον Ἀστὸν, Μέλλοντα Δεικλωμένην, Κίτρωον Νέουμιον καὶ Δευκρητόν τῆς Νεολαίας** — ἡ **Περωτὴ Καρδία** μετὰ τὴν **Φίλην τῶν Ζφών, Ἀσπρ, Μικρὸν Λέσθιον, Ἀγαπῆτο Ἀγγελοῦ καὶ Ἀρχιζάνιον** — ὁ **Ἐρυνθόδεμος** μετὰ τὸν **Ἡρωϊκὸν Ἀρκάδι, Κλαϊώσαν Ἰστάρ καὶ Ἀθῶαν Καρδίαν** — ὁ **Νηπειθῆς** μετὰ τὸν **Κεντρί, Αουλοῦδι τῆς Καρδίας, Δικηρόνον τῆς Νεολαίας, Βασίλειαν τῶν Ρόδων καὶ Θεσσαλικο Μενεξεδάρι** — ἡ **Ἀσπὴ Ψυχὴ** μετὰ τὸν **Κυκλιτικὸν Ζανυθῶν, Ζανυθῶν Ἀσπίκα καὶ Ζανυθῶν Ἡρωϊκων** — ὁ **Κερκυραϊκὸς Ροδάκιον** μετὰ τὴν **Φίλην τῶν Ζφών, Κερκυραϊκῶν Ἀρσενιάδα Ἀσπρ, Νανυθῶν καὶ Κυρίαν Δέν με Μάλεν**

Ἡ αἰσθητικὴ ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἀλόγων τοῦ Πηρου ([EE], βραβεῖον ἐστραλῆ· ἡ φιλοσοφία σου εἶνε δλασδιδλου καλοκαιρινή διότι τὸν χειμῶνα ; . .) **Σανθὴν Φοίβην** (ποῦ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ζηλευσῆ τὸν ἀδελφόν τῆς διὰ τὰ βραβεῖα τοῦ, δίδει ἀμείως τῆς ἡδῆ ἕνα καὶ αὐτῆς εὐχόμε καὶ εἰ ἀνυτέρα) **Φλοῦθρον τῆς Θαλάσσης** (ποῦ ἂν καὶ μεγάλος, ποῦ ἀρτεῖ τόσον ὁ Βασίλειος Κοκουμμητικῆς, — μὰ δὲν εἴπαμεν δτι αὐτὸ εἶνε καὶ διὰ μεγάλη παιδεία ; . . εἰς βλασ τοῦ τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντᾷ ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, δημοσιευμένος εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον) **Μαγαρένον Μενεξέν** ([EE], διὰ τὰς ὀρατικὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς Ὀλυμπίας) **Αἰμον** ([E], πῶ, πῶ, τί φρικῶδες θέαμα αὐτοὶ οἱ ἄλγος ! πῶς ἐθέσασαι νὰ τοὺς ἰδῆς !) **Ροδάκιον** ([E], ἂν καὶ ἄργα, σοῦ στέλλω καὶ τῆς ἰδικῆς μου εὐχῆς διὰ τὴν ἰορτήν σου) **Ἐθμοκλιῶδα, Κερκυραϊκὸν Ροδάκιον** (δχι, τὰ βραβεῖα τοῦ Σπασιθωμάτος καὶ τῶν Βυσσημῶν δὲν λογαριάζονται εἰς τὸ ἄρθρον) **Ἀμύριον Γελοκοποῖον** ([EEE], διὰ τὴν ἐξ Ὑδρας ὀρατικὴν ἐπιστολὴν, καθὼς καὶ τὸ ποιηματικῶν) **Πειραιῶν Ἀκτῆν** ([E], εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ περιμενὸς ἀποστάσεις) **Κόκκινον Κεῖνον** ([EE], χάρη τοῦ ἴγνε, καλὰ) **Χρυσῶν Αἰώνων** ([SE] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἰορτῆς) **Μυροβόλον Κίον** (καὶ ὅμως τὸ γραμματικῶν σου εἶνε ἀρετὰ εὐμορφὸν καὶ ὀρθογραμμικόν) **Δημητρίον Α. Κ.** (ἔστειλα χάρη πολύ διὰ τὴν γυναικίαν δὲν δὲ πάρη καὶ ψευδιόν μου νὰ τὰ λέμε καλλιόρα ;) **Ἐρυνθῶν Νίμην** (εἰμπορεῖς ἐξαιρέτα νὰ γράψης παντοῦ τὰς ἰδικὰς ἐπαινήσεις νὰ τετραδί σου, βλέπει, δὲ πῶ γινάσκον εἰς διάφορα πρόσωπα) **Αἰθῆρα, Κυανῶν Σπύλιον** (εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλλιτεχνικώτατον δελτάριον) **Α.Ι.Κ.** (ἡ σύστασις ἔγινε εἰς τὸ 3τον φύλλον) **Κολυμβητὴν τοῦ Καρτείου** (σιγά-σιγά, δὲ μάθη καὶ λύγιη περισσότερα, τώρα μάλιστα ποῦ πέρας καὶ ἡ ζῆστη) **Παγρ, Αρ. Κ.** (ἔστειλα διὰ ψευδιόνμου πρέπε, νὰ πληρώσῃς μίαν δραχμὴν μὴν ἄλλαν ψευδιόνμου δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω) **Δόφον τοῦ Γάνου** (ὁ ὄποιος ἔφθασε) **Ἐλληνίδα** ([EE] διὰ τὴν ὀρατικὴν ἐπιστολήν) χάρη τοῦ σου ἀρεσῆ καὶ ὑπερηφανεύεσαι διὰ τὸ ψευδιόνμου σου) **Ντοβμικῶν Ὁρίων** ([EE] ποῦ ἄργησε νὰ μου γράψῃ ἐξ ἄλλας τῆς πολλῆς ζῆστης ἐλάσει μου τὰ ἀδελφάκια ποῦ κοκμοῦν τόσον ἀρατα) **Ρόδον τῆς Ἀνατο-**

λῆς ([SE], ὄρατα τὸ λέγει· ἡ Κυριακὴ τῆς Διαπλάσεως δὲν ὀρατῆ με καμμίαν ἀπὸ τὰς 5 ἰ Κυριακάς τοῦ χρόνου εἴνε ἡ ἰορτὴ τῶν συνδρομητῶν !) **Ἀργαίαν τῆς Σαυηρίας** ([E] ποῦ νὰ κρατῆται λογαριαζὸν μὲσα εἰς τέτοιαν γραμματοσημύαν !) **Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός** (λαίπιν, πῶς διασκέδασας εἰς τὴν πανηγυριν ;) **Δουκὸν Ρόδον** (ἔστειλα γράφη μου δσον εἰμπορεῖς συχνότερα) **Ἀρχιζάνιον** ([SE] διὰ τὴν ὀρατικὴν ἐπιστολὴν ἡ παλαιὰ ἐκεῖνη πρότασις ἀπερρίθη, διότι δὲν ἔτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῆ) **Βασίλειαν τῶν Ρόδων** (καὶ σὲνα, βίτω, ἡ χαρὰ σ' ἔκαμε βωδὸν) **Φορονέλλο** ([EE] τί περιεργὸς λόφος, πῶς ἔθελα νὰ τὸν ἐδπλα) **Κομπογιαννίτην, Ποματικὸν Ἐρυνθῶν** ([E] διὰ τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς) **Μουσουργόν** ([E], ἔστειλα εὐχαριστῶ πολύ δι' ἔσα γράφεις) **Ἐβάνδρον Ἡπειρος, Ἀνθισαν τῶν Καρχηρόνιος** ([E], εἰ προτάσεις σου δὲ δημοσιεύθων ὀλιγον κατ' ὀλιγον) **Ὀμηλόδης Ψυχῆ, κτλ. κτλ.**

Εἰς ἔσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Δενοτονον, ἀπαντησῶ εἰς τὸ προσεχῆ.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, δὲλ νὰ μὴ παραλίπη τὸ φύλλον των, νὰ δηλοῦνον ἀμείως τὴν νίαν των διεύθυνον, εἰς τὸ Γραφεῖον μας, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτά διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νίας ταυίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἔσας δεκατὶ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου

Ὁδηγὸς τῶν λόγων, ἐὰν τοῦ ἕκαστου δῶν εἰς γράμμασ τοῦ λόγου τὸν οἱ διαγραφόμενοι, πηλεῖται ἐν τῷ ἴσθμῳ μας εἰς φακίλλους, δὲ ἕκαστος περιεχῆ 30 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

439. Ἀεζιγρῶς.
Χώρα εἶμαι τῆς Ἑλλάδος
Ὅπως ἔγω ἂν μάφισα.
Κι' ἂν γέ κῆφης εἰς τὰ δύο
Δὲν τὸ κῆμεις τοῦ χαχοῦ !
Πρῶτα ρῆμα ἀπάντησης
Κι' ἐν ἑπίθετον κατόπιν
Ἄλλα γένους δηλυχοῦ

440. Ἀναγραμματισμὸς μετὰ Στοιχειογράφου.
Ὅπως εἶμαι ἂν μάφισα,
Βάρος μέγιστον βασιλάω.
Ἄν με ἀναγραμματίσῃς,
Τότε κλαῖο καὶ στεναλῶ.
Τὸ κεφάλι τώρα ἂν βγάλῃς
Ἀπὸ φαγῆ, σου δὲ μὲ βάλλῃς.
Ἐστὴν δὲ τῆς Ἀναγραμματισμοῦ ὕδατος.

441. Αἰκίγμα.
Ἄπὸ μέταλλον κοινόν
Μία νῆσο δὲ φαγῆ.
Ἄν ληθῆ εἰς θηλυκόν
Καὶ παροξυνοσθῆ.

442. Γωνία.
+ ★★★★★ = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.
★ + ★★★★★ = Ἐπιστήμη.
★★ + ★★★★★ = Μέρος μηχανῆς.
★★★ + ★★★★★ = Θεὸς ἀρχαῖος.
★★★★ + ★★★★★ = Παιθε ὄργανον.
★ + ★★★★★ = Κεῖτωρ πόλιω.
+ ★★★★★ = Ἴερὰ πόλιγν.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν περιφρημν.
Ἐστὴν δὲ τοῦ τῆσον τοῦ Φοβῶν.

443. Κρυπτογραφικόν.
1234313 = Ὁροστρά.
2343 = Ἐπίρρημα.
3123 = Ὑγρόν.
43213 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστὴν δὲ τῆς Ἰονικίδος Ἰδίας.

444-446. Κερκυραϊκὰ καὶ ἀντεστραμμένα ἀνόμενα νῆσαν.
1. — Ἡ δάφνη καθιερώθη ὡς σύμβολον νίκης.

2. — Ἦνευλα ! ἡ μήτηρ κοιμᾶται . .
3 — Παρὰ τῷ κωφῷ ὁ βλάβολος κἀλεῖται Ὀεαιοδὸς !

Ἐστὴν δὲ τοῦ Θεοκτομοῦ.
447. Ἀπρασδοκῆτον.
Διατὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει πνεῦμα τὰ δὲ τῶν δὲν ἔχον ;
Ἐστὴν δὲ τοῦ Ἀμύριου Γελοκοποῖου
448. Ἀσπλῆ Ἀκροατικῆς.
Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποίημα δέσσημον, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντεστραμμένα, ἄγριον ἔσαν :

1. Πόλις τῆς Αἰγύπτου. 2. Τίτλος εὐγενείας. 3. Παροικίωδης ἀερόπορος 4. Ἐπίρρημα χρονικόν. 5. Ἔθνος.

Ἐστὴν δὲ τοῦ Δουκῶν Ἀστου.
449. Ἐλιποσύμφωνον.
ἡτ-υα-οσι-η-οι-η-α-η-υ-αι-ο-ε-ο-α-ο-α
Ἐστὴν δὲ τοῦ Νίκου Κατωποπούλου.

450. Γρίφος.
Ἐστὴν δὲ τοῦ Β. Χ. Σπύλιου.

451. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Πεταεῖ . . . Πεταεῖ . . . τὸ φάρι ἀπὸ τὸ γινάνι !
— Ποῦ 'ν το ;
— Νάτο !

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λέπται 10, δὲ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λέπται 5 μόνον. Ἐλάχιστος δρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ λιγώταται τῶν 10 πληροῦνται ὡς εἰ ἦσαν 10 λέξαι.]

Ἑλληνίς Κυρία λογία, κάσχος ξένων γλωσσῶν καὶ πεπεραμένη, ζητεῖ νὰναλῶθῃ διδύθυνον οἴκου ἢ ἀνατροφὴν παιδῶν ἢ ὡς δαμῆ de compagnie ἐν Ρωσίαι ἢ πόλει τινὶ τῆς Εὐρώπης. (E, 107)

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διδύθυνσι ἀσφαλῆς : Hermocrates Christ forides, Smyrne (Turquie) (E, 108)

Πρὸς τὸ ἀναχωρῆσαι ἐντέθειν Ἐνετημιόνον Ἐλληνοπούλο πέμπω τοὺς ἀδελφικούς μου ἀσπασμούς.
Π. Παπαγιαννοπούλος, Πορτ-Σαῖδ. (E, 110)

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΕΥΝΑΦΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καρφὶς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, με ποικίματα μάφρα, κομψοτάτη.
Τιμῆται δρ. 3. — Ταχυδρομικῶς δρ. 3,50. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 3, ἀνεπροσθήκης ταχυδρομικῶν.